

Περισεύουν οι ύμνοι στον **Σ. Τσιόδρα**, καθηγητή Λοιμωξιολογίας και εκπρόσωπο του Υπουργείου Υγείας της κυβέρνησης την ΝΔ για την αντιμετώπιση του κορωνοϊού.

Στην πιο συνήθη εκδοχή οι έπαινοι στον εκπρόσωπο του Υπουργείου Υγείας, από μεριάς υποστηρικτών της κυβέρνησης, συνδέονται με τον ισχυρισμό για απολύτως επιτυχή από μεριάς της κυβέρνησης αντιμετώπιση της υγειονομικής κρίσης.

Από κοντά ο πρώην Υπουργός Υγείας της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ Α. Ξανθός, σπεύδει να συνηγορήσει στα εύσημα, δηλώνοντας «και εμείς τον Τσιόδρα θα βάζαμε»

Σε μια ιδιότυπη αριστερή εκδοχή ευσήμων, ηλεκτρονικά μέσα της επιρροής του ΚΚΕ, εκδηλώνουν τον θαυμασμό τους με μια κάποια προσθήκη του τύπου «Τιμούμε τον Τσιόδρα, αλλά και το Σιώρα (γιατρός, στέλεχος του ΚΚΕ)»

Άλλοι νοιώθουν «υποχρεωμένοι» να διευκρινίσουν: «Ούτε με την πολιτική της κυβέρνησης στην Υγεία και γενικά συμφωνούμε, ούτε και με όσα λέει και κάνει ο Τσιόδρας, αλλά το τάδε το είπε καλά και αυτά να λέγονται».

Ας τα πάρουμε λοιπόν ένα ένα

Πρώτο: Ο Τσιόδρας δεν είναι θεράπων γιατρός κανενός μας, ούτε της κοινωνίας γενικά (δεν υπάρχει τέτοιος). Δεν τίθεται επομένως θέμα αν είναι ή όχι καλός γιατρός, ούτε κρίνει κανείς αυτό το θέμα με βάση την πολιτική του ιδιότητα. Ούτε έχει νόημα, αλλά και ούτε θα μπορούσαμε οι περισσότεροι. Επομένως, δεν έχει σχέση η συζήτηση αυτή με το αν ένας ασθενής «πρέπει να ακούει το γιατρό του».

Δεύτερο: Ο Τσιόδρας δεν είναι ένας πολιτευτής της ΝΔ γενικώς, αλλά εκπρόσωπος του Υπουργείου Υγείας της κυβέρνησής της, άρα κρίνεται, όχι **προσωπικά**, αλλά **πολιτικά** ως προς αυτό ακριβώς: Την **πολιτική του κυβερνώντος κόμματος στην Υγεία** και ειδικότερα στην **αντιμετώπιση της υγειονομικής κρίσης** με τον κορωνοϊό.. Μιλάμε δηλαδή για εκείνη την πολιτική με τα εξής στοιχεία:

- «Αμάσητη» υιοθέτηση όσων έλεγε ο ΠΟΥ στην πρώτη φάση για τον κορωνοϊό και των **σχετικών δηλώσεων (και του Σ. Τσιόδρα)**, ότι η Ελλάδα δεν αντιμετωπίζει κάποιο σοβαρό κίνδυνο
- Εισαγωγή χωρίς ανίχνευση των πρώτων κρουσμάτων με το γνωστό λεωφορείο από του Αγίου Τόπους, ακριβώς επειδή το Υπουργείο Υγείας, ακολουθώντας τις οδηγίες του ΠΟΥ **θεωρούσε ότι δε χρειάζονται** εξετάσεις, καθότι θεωρούσαν ότι επικίνδυνη χώρα ήταν η Κίνα και άλλες της Ασίας, αλλά όχι το Ισραήλ.
- Δραματικές ελλείψεις στα δημόσια νοσοκομεία σε ΜΕΘ, γιατρούς και νοσηλευτές
- Εγκληματική βραδυπορία της κάλυψης αυτών των ελλείψεων έστω και τώρα με προσλήψεις και

γενναία αύξηση ΜΕΘ

- Προκλητική ενίσχυση της ιδιωτικής υγείας, αντί της επίταξης χωρίς αποζημίωση των υποδομών τους
- Έλλειψη μέσων ατομικής προστασίας για γιατρούς και νοσηλευτές
- Απουσία διαγνωστικών τέρστ για εντοπισμό, απομόνωση και πρόωρη θεραπεία νοσούντων
- Εργαζόμενοι στοιβάζονται σε κλειστούς εργασιακούς χώρους, ακόμη δε χειρότερα οι πρόσφυγες, στρατευμένοι και φυλακισμένοι, την ίδια ώρα που απαγορεύεται η κυκλοφορία στους ανοιχτούς δημόσιους χώρους

Δε χρειάζεται να είναι κανείς αριστερός, κομμουνιστής ή αντίπαλος της κυβέρνησης, για να διαπιστώσει ότι ο κυβερνητικός **απολογισμός** και ειδικότερα του Υπουργείου Υγείας, πάνω σε αυτά τα θεμελιώδη ζητήματα, είναι απολύτως **αρνητικός**.

ΕΥΡΩΠΗ	ΘΑΝΑΤΟΙ/ΕΚΑΤ.	ΚΡΟΥΣΜΑΤΑ	ΘΑΝΑΤΟΙ	ΑΝΑΡΡΩΣΙΑΝ	ΚΡΟΥΣΜΑΤΑ/ΕΚΑΤ.	ΤΕΣΤ/ΕΚΑΤ.
ΙΣΠΑΝΙΑ	342	157,053	15,97	55,668	3,359	7,593
ΙΤΑΛΙΑ	312	147,577	18,849	30,455	2,441	14,999
ΒΕΛΓΟ	260	26,667	3,019	5,568	2,301	7,269
ΓΑΛΛΙΑ	202	124,869	13,197	24,932	1,913	5,114
ΟΛΛΑΝΔΙΑ	147	23,097	2,511	250	1,348	5,926
ΗΝ. ΒΑΣΙΛΕΙΟ	132	73,758	8,958	135	1,086	4,667
ΕΛΒΕΤΙΑ	116	24,551	1,002	11,1	2,837	20,625
ΣΟΥΗΔΙΑ	86	9,685	870	381	959	5,416
ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟ	86	3,223	54	500	5,149	45,166
ΙΡΛΑΝΔΙΑ	58	7,054	287	25	1,429	10,734
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ	43	15,472	435	233	1,517	12,118
ΔΑΝΙΑ	43	5,819	247	1,773	1,005	11,176
ΑΥΣΤΡΙΑ	35	13,551	319	6,064	1,505	14,961
ΓΕΡΜΑΝΙΑ	31	119,624	2,607	52,407	1,428	15,73
ΣΛΟΒΕΝΙΑ	22	1,16	45	137	558	15,896
ΝΟΡΒΗΓΙΑ	21	6,298	113	32	1,162	22,72
ΙΣΛΑΝΔΙΑ	21	1,675	7	751	4,909	100,002
ΕΣΘΟΝΙΑ	18	1,258	24	93	948	21,019
ΒΟΡ. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ	15	711	32	41	341	3,154
ΡΟΥΜΑΝΙΑ	14	5,467	270	729	284	2,881
ΤΣΕΧΙΑ	11	5,674	119	346	530	10,725
ΒΟΣΝΙΑ	11	901	36	129	275	2,106
ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ	9	2,769	48	300	500	7,436
ΕΛΛΑΔΑ	9	2,011	91	269	193	3,409
ΣΕΡΒΙΑ	8	3,105	71	118	355	1,63
ΟΥΓΓΑΡΙΑ	8	1,19	77	112	123	3,1
ΛΙΘΟΥΑΝΙΑ	8	999	22	54	367	13,243
ΑΛΒΑΝΙΑ	8	416	23	182	145	1,176
ΜΟΛΔΑΒΙΑ	7	1,438	29	56	356	1,555
ΠΟΛΩΝΙΑ	5	5,955	181	318	157	3,126
ΚΡΟΑΤΙΑ	5	1,495	21	231	364	3,559
ΜΑΛΤΑ	5	350	2	16	793	31,1
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ	4	635	25	54	91	2,663
ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟ	3	255	2	4	406	3,708
ΟΥΚΡΑΝΙΑ	2	2,203	69	61	50	538
ΛΕΥΚΟΡΩΣΙΑ	2	1,981	19	169	210	5,609
ΛΙΘΟΥΑΝΙΑ	2	612	3	16	324	14,132
ΡΩΣΙΑ	0.6	11,917	94	795	82	7,469
ΣΛΟΒΑΚΙΑ	0.4	715	2	23	131	4,205
ΣΥΝΟΛΟ		815,222	69,822	195,067		

Η κυβέρνηση ως γνωστόν ισχυρίζεται το **αντίθετο**, με το μακάβριο επιχείρημα ότι **ο αριθμός των θανάτων είναι αναλογικά μικρός** σε σχέση με ότι συμβαίνει στις χώρες της Δυτικής Ευρώπης (9 θάνατοι/1 εκ).

Αυτό ωστόσο δε σχετίζεται με την κυβερνητική πολιτική, και **δεν αφορά μόνο την Ελλάδα**. Αντίθετα, αφορά όλες τις χώρες της Ανατολικής και Νότιας Ευρώπης. Από τον σχετικό πίνακα (από [tvxs.gr](https://www.tvxs.gr) με στοιχεία από 10 Απριλίου από <https://www.worldometers.info/coronavirus/>) προκύπτει ότι αν λάβουμε υπόψη το σύνολο των χωρών της Ευρώπης η Ελλάδα βρίσκεται στο μέσο της σχετικής λίστας, ενώ αν συγκριθεί με τις γειτονικές της στα Βαλκάνια, είναι στην ίδια ή σε χειρότερη θέση. Η απάντηση στο γιατί συμβαίνει αυτό, προϋποθέτει την **εξέταση πολλών παραμέτρων** και προοδευτικά θα αποκρυσταλλωθεί

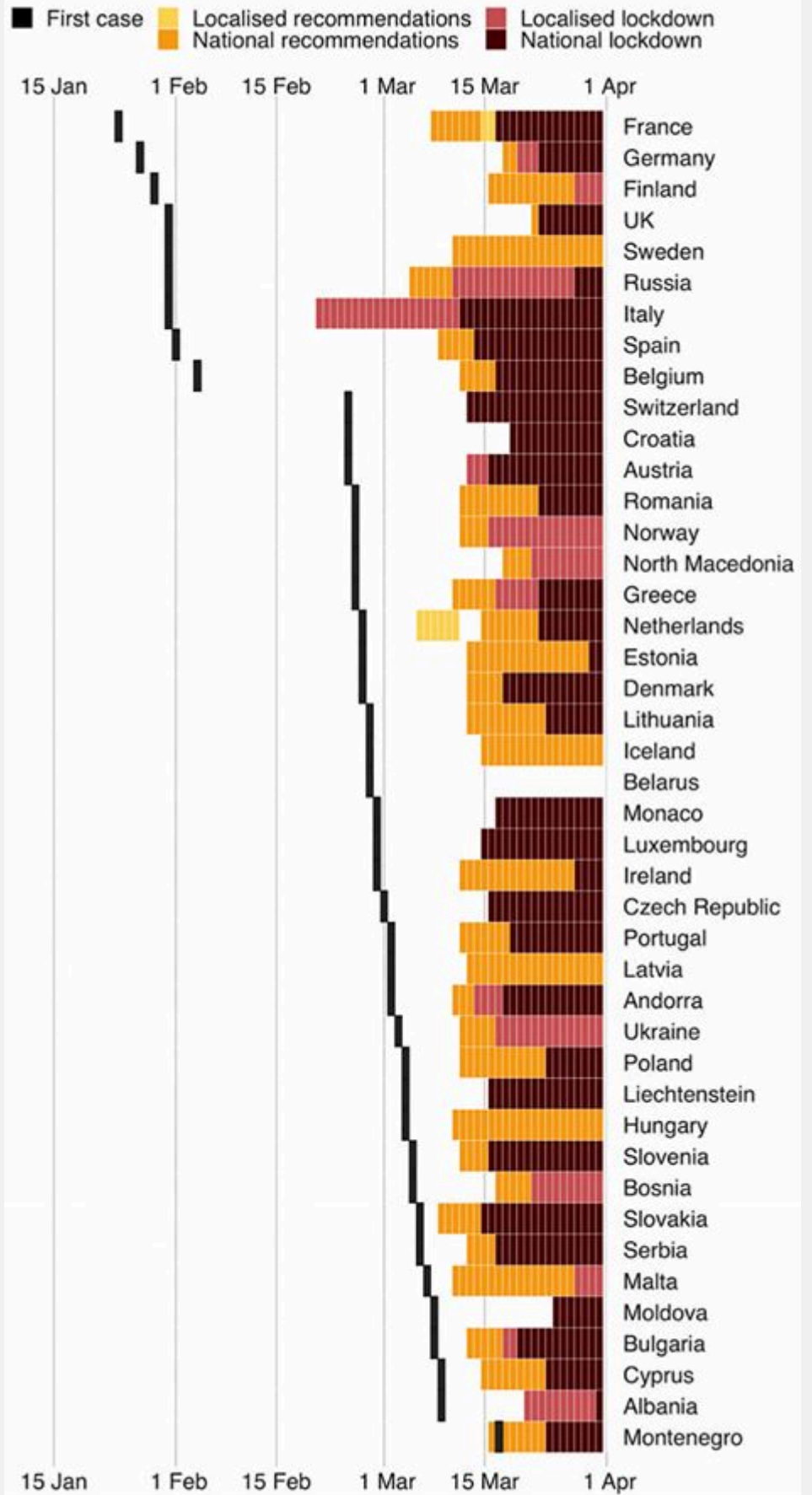
από τους επιστήμονες.

Άλλωστε ούτε το Υπουργείο Υγείας της ΝΔ ούτε ο Σ. Τσιόδρας πήρε κάποιο **επιπλέον ιδιαίτερο μέτρο** που δεν πήραν άλλες χώρες στον κόσμο. Όλες οι χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων, ευτυχώς, είχαν τα πρώτα κρούσματα και την έναρξη της κρίσης, **ένα μήνα αργότερα** από τις Δυτικές χώρες και αντέδρασαν αμεσότερα, με τη χώρα μας να υιοθετεί τα σχετικά μέτρα ταυτόχρονα ή και αργότερα σε σχέση με κάποιες χώρες όπως η Πορτογαλία (στοιχεία από bbc). Αντίθετα, στην υγειονομική διαχείριση της κρίσης **απουσιάζουν μέτρα** που υπάρχουν σε άλλες χώρες, όπως τα **διαγνωστικά τεστ**

σε ταξινομημένες ομάδες του πλ

European countries in lockdown

Dates and severity of restricted internal movement by country

Source: Oxford COVID-19 Government Response Tracker, BBC Research

Αν λοιπόν δεν υπάρχουν σοβαρά επιχειρήματα που να αναιρούν την εκτίμηση για αρνητικό απολογισμό

της υγειονομικής πολιτικής της κυβέρνησης, τι μένει ως συνηγορία των επαίνων στον Σ, Τσιόδρα;

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι έχει τη σημασία του που ο εκπρόσωπος του Υπουργείου Υγείας της ΝΔ, μιλά χαμηλόφωνα, ήρεμα, σεμνά. Πράγματι, ο λόγος του απέχει πολύ για παράδειγμα από τον φωνακλάδικο, ρατσιστικό, επιθετικό λόγο και τόνο ενός Αδ. Γεωργιάδη ή του προϊσταμένου του Υπουργού Υγείας Β. Κικίλια.

Αυτό είναι λοιπόν που κάποιοι θεωρούν υποχρεωμένοι να υπογραμμίσουν ιδιαιτέρως; Η ισοπέδωση δεν ωφελεί σε τίποτα είναι αλήθεια, ωστόσο έχει σημασία να ορίσει κανείς ποιο είναι το **επίπεδο αναφοράς** για να μιλήσει για διαφορές και να αξιολογήσει τη σημασία τους.

Για να χρησιμοποιήσουμε ένα γνωστό παράδειγμα, ο λόγος του Μακρόν είναι εξόχως φιλικός σε περιβαλλοντικές ευαισθησίες, πλούσιος σε αντιρατσιστικές αναφορές ή στα δικαιώματα ΛΟΑΤΚΙ ατόμων, ως εκ τούτου δεν έχει σχέση με τον ακροδεξιό, στρατοκράτη, σεξιστή Μπολσονάρο. Κανείς ωστόσο - στην αριστερά τουλάχιστον - δεν περιορίστηκε σε αυτή την υπαρκτή και όχι ασήμαντη διαφορά, στην τοποθέτησή του σχετικά με την ακραία νεοφιλελεύθερη, αυταρχική, ρατσιστική, γεμάτη βία πολιτική του, όταν αυτή αμφισβητείται.

Πολιτική δεν είναι μόνο αυτό που λέει ή κάνει κάποιος σε μια στιγμή. Κρίνεται από τις **συνδηλώσεις** της κάθε φορά. Από **τα άλλα που κάνει** την ίδια στιγμή και **εκείνα που δεν κάνει** επίσης.

Στο παρελθόν έτυχε να δουλεύω σε μεγάλη βιομηχανική εταιρεία, όπου εξαιτίας πλημμυρών μέτρων ασφάλειας ένας εργάτης σκοτώθηκε. Ο εργοδότης έδωσε ένα σεβαστό ποσό στην οικογένειά του, μαζί και ένα συγκινητικό γράμμα. Φανταστείτε, τι θα σήμαιναν τα συγχαρητήρια από μεριάς του σωματείου σε αυτή την πράξη του εργοδότη, απομονώνοντάς την ως τέτοια, αφήνοντας στην άκρη όχι μόνο τις ευθύνες της εργοδοσίας για ότι συνέβη, αλλά και για τα μέτρα που δεν πήρε ούτε μετά έστω.

Στην περίπτωση μας δεν έχουμε καν αυτό, αλλά στην **εκπροσώπηση** μιας αντιδραστικής στο γενικό και ειδικότερο περιεχόμενό της πολιτική, με ένα διαφορετικό ύφος.

Θα σημειώσουμε πως ούτε αυτό αποτελεί ελληνική πρωτοτυπία, καθώς στην συντριπτική πλειοψηφία των χωρών, παίζει ακριβώς το ίδιο μοντέλο με την αντιμετώπιση του κορωνοϊού: Πρόεδροι, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί αποφεύγουν να λένε πολλά, και βγαίνουν μπροστά ως εκπρόσωποί τους γιατροί και άλλοι ειδικοί.

Ας δούμε όμως το θέμα στην ουσία του.

Η συζήτηση περί «ύφους και ήθους» της εξουσίας και της πολιτικής δεν είναι καινούργια. Τις τελευταίες δεκαετίες, υπάρχει μια αναβάθμιση της αναζήτησης της **αισθητικής** (και της «πολιτικής ορθότητας») στην πολιτική, αλλά με πολύ συγκεκριμένο τρόπο. **Η αισθητική δε νοείται ως συστατικό στοιχείο του πολιτικού λόγου και της πράξης, αλλά ως αντικατάστασή τους.** Πιο σωστά, χρησιμοποιείται ως **εργαλείο συσκότισης** του πυρήνα της πολιτικής.

Στη συλλογιστική αυτή σημασία δεν έχει σημασία **τι λέει** ή κάνει κάποιος ή κάποια κυβέρνηση, αλλά **πως το λέει**. Πρόκειται για μια ιδιότυπη έκπτωση της πολιτικής ως συμπίκνωσης της ταξικής διαπάλης, μυστικοποίηση και επικάλυψή της ταυτόχρονα.

Δεν πρόκειται για μόδα, αλλά για βαθύτερη ανάγκη που σχετίζεται με **μετασχηματισμούς στη συνολική λειτουργία των αστικών κρατών.**

Τη συζήτηση περί «ύφους και ήθους» την άνοιξε στην Ελλάδα ο Λεωνίδας Κύρκος, το 1985. Έγινε η σημαία γενικότερα της «ανανεωτικής αριστεράς», αλλά και του «εκσυγχρονιστικού» ΠΑΣΟΚ στη συνέχεια. Στην πραγματικότητα ήταν μια αναγκαία **σημαία μετάβασης**, προς μια πολιτική επιλογή

ανοιχτής συναίνεσης και συναλλαγής με την αστική πολιτική, με την ταυτόχρονη αναζήτηση «πολιτισμικών» διαφορών στα ζητήματα «ύφους και ήθους».

Κατά κάποιο τρόπο, την κορύφωση αυτής της πορείας σηματοδότησε η κυβερνητική θητεία ΣΥΡΙΖΑ, όπου σε μια πραγματικότητα εφαρμογής αστικής ευρωμνημονιακής και φιλοΝΑΤΟικής πολιτικής, επιχειρήθηκε η διάσωση των «αριστερών» προσήμων στα ζητήματα «ύφους και ήθους» και «ευαισθησιών» για τα δημοκρατικά δικαιώματα ή για το προσφυγικό. Οι «διαχωριστικές γραμμές» που τέθηκαν ήταν από τη μια η εικόνα μιας «δεξιάς» χωρίς ήθος και αναστολές, έναντι μιας «αριστεράς» ανίκανης μεν για κάποια κοινωνική αλλαγή, ωστόσο ηθικής, διαφανούς και τίμιας.

Αυτές ωστόσο οι «διαφορές» καθίστανται πλέον έωλες, σε μια συνθήκη όπου το σύνολο των αστικών πολιτικών δυνάμεων **συγκλίνουν** στην ουσία μιας σκληρής πολιτικής καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και συντριβής του κόσμου της εργασίας. Στο πλαίσιο αυτό, η **πολιτική διαχείρισης** που ασκούν, αποτελεί θλιβερό και απο-μειούμενο **υποσύνολο** της πολιτικής των αστικών κρατών, αλλά και υπερ-κρατικών καπιταλιστικών οργανισμών, καθώς και του αυξανόμενου άμεσου πολιτικού ρόλου των ίδιων των (μεγαλύτερων) καπιταλιστικών επιχειρήσεων και καπιταλιστών.

Οι διαφορές πλέον στριμώχνονται στην επίδειξη «χρηστότητας», έναντι «σκανδάλων».

Στην πραγματικότητα, η υμνολογία και κενολογία περί του Σ. Τσιόδρα, αναδεικνύει ακριβώς αυτή την επικίνδυνη μετατόπιση. Στην ουσία δεν πρόκειται απλά για περιορισμό στην κριτική και αξιολόγηση της όποιας κυβέρνησης και εξουσίας μόνο με όρους «ύφους και ήθους», αλλά για **πλήρη εξουσία και ηγεμονία του «ύφους και ήθους», επί της ουσίας της ασκούμενης πολιτικής.**

Αν αυτό αποτελεί μια εσωτερική ανάγκη για τις αστικές πολιτικές δυνάμεις, ώστε να οικοδομήσουν ένα κάποιο **πεδίο και κριτήριο για ανάδειξη των διαφορών** τους, άρα και **απόδειξης της χρησιμότητας** τους και επιλογής τους από το εκλογικό σώμα, για τις αριστερές και κομμουνιστικές δυνάμεις, αν δεν αμφισβητηθεί, συνιστά την πλήρη **εξουδετέρωσή** τους, ως αντισυστημικές επαναστατικές δυνάμεις κοινωνικού μετασχηματισμού.

Η ειρωνεία της ιστορίας είναι, τα μεν πρώτα βήματα συναίνεσης της αριστεράς να γίνονται με τη σημαία του «ύφους και ήθους» και της **«κάθαρσης»** επί Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, η δε κλιμάκωση αυτής της πορείας να γίνεται με πρωθυπουργία του γιού του Κυριάκου. Σε εποχή όμως, ακόμη μεγαλύτερης υποβάθμισης της θέσης της εργατικής τάξης, μέσα σε μια διπλή υγειονομική και οικονομική κρίση. Αυτή τη φορά, με τη σημαία της **«ομοψυχίας»** στην αποδοχή του **σιωπητήριου** στο όνομα της **πανδημίας** από την οποία θα μας σώσει υποτίθεται ο ένας ή ο άλλος εκπρόσωπος του Υπουργείου Υγείας ή ο σούπερ καθηγητής και επιστήμονας, μπροστά στον οποίο δεν δικαιούνται να μιλούν οι απλοί μαχητές γιατροί της πρώτης γραμμής και πολύ περισσότερο οποιοσδήποτε άλλος που αγωνιά για μια αξιοβίωτη ζωή με ελευθερία. Δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητο ότι οι ειδικά οι υμνολογίες στον Σ. Τσιόδρα, πηγαίνουν μαζί με **ανήκειες, εμπαιθείς, προσβλητικές επιθέσεις σε μαχητές γιατρούς της πρώτης γραμμής** στα νοσοκομεία και στον πολιτικό ταξικό αγώνα όπως η λοιμωξιολόγος Όλγα Κοσμοπούλου ή ο Πάνος Παπανικολάου, γενικός γραμματέας της ΟΕΝΓΕ και οι δύο μέλη του NAP και της ANTAPΣYA.

Η πρόκληση επομένως για αντίσταση στη σιωπή και τη συναίνεση για τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς, είναι για άλλη μια φορά, πολύ σημαντική.